

A PÁSKA BÁRÁNY

2015. március 29.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának előben elhangzott szövege belső használatra –

Isten annyira *szeret* minket, hogy kegyelmet, gyógyulásokat ad. Megköszönjük az Úr Jézusnak, hogy nem feledkezett el rólunk, és ha Jézus a *gyógyító jókedvében* van, akkor ilyen sokaságban vannak a bizonyságok. Azért szeretem az elején kiszólítani az ajándékokat, mert akkor jobban megtaláljuk a gyógyultakat. Ma még több területen lesz gyógyulás.

Hányan szeretitek az Úr Jézust? Akkor nem jöttünk hiába, ha Jézust ennyire szeretitek! Én magam is így vagyok ezzel. Jézus a *legcsodálatosabb* teremtménye Istennek, és benne *gyönyörködünk*. Ha a szememet levinném róla egy pillanatra is, nem tudnék így állni előttetek, ahogy most állok.

Megtanultam, hogy éjjel-nappal, a nap 24 órájában csak az *Ő dicsőiségre* tekintsek. Ezt kívánom nektek is, hogy soha senki másra, *csak Őrá* tekintetek, és akkor minden nehézségen *át tudtok menni* az életben. Nincs olyan támadása az ördögnek, amiből ne tudnátok *győzelemmel* átjutni a túlpartra, a szárazföldre. Jézus nevében.

Jézus a mi *mindenünk*, és nélküle ki tudja, hol lennénk ma már. Nem is gondolunk bele, mert *Ő* megfogta a *kezünket* és vezet minket. Megígérte, hogy elvezet minden *igazságra*, és ebben gyönyörködhetünk. *Ő* fenséges, jóságos, hűséges és mindenható. Várja, hogy a szívünkben egyre *nagyobb megértést* vegyünk abból a megváltásból, amit *Ő* elvégzett.

Azt tudni kell, hogy *Ő elvégezte* az *Ő* részét. Azt írja a Biblia, hogy leült a Fenségnek *jobbára* a magasságban. Ha még lenne valami dolga a megváltásban, akkor nem ülhetett volna le. Nem azért ült le, mert elfáradt. Jézus soha *nem fárad* el. *Ő* örökkévaló és mindenható. Azért ült le, mert elvégezte...

A mi részünk, hogy megtanuljuk, hogy *mit végzett el* értünk és abban járjunk. Ezért jövünk össze hétről hétre, hogy *világosságot* vegyünk abból, amit megcselekedett értünk, hogy valóban benne *járhassunk*, és akkor tud örvendezni abban, hogy elvettük a részünket. Mert *részes társak* vagyunk ebben a kegyelemben.

Most, hogy a húsvétunk közeledik, nagyon egyértelmű, hogy miről szeretnék beszélni nektek. A páska Báránnyról fogok nektek szólni.

A páska szó a *pészáh* héber szóból ered, s ezért az Ószövetségben így is olvassuk. Nem a húsvéti, hanem a páska Báránnyról szól még ott az Írás. Héber szó ez, ami azt jelenti, hogy az *elkerülés*. Meg fogjuk látni az első ígérésből, amit olvasunk, hogy miért ezt a nevet kapta az a bárány, az áldozati bárány, amit le kellett ölni a népnek családonként.

Elsőként ezt a részt kezdem ma olvasni, ugyanis közeledik a húsvétunk. Jövő héten lesz és ünnepelni is fogjuk együtt úrvacsorával. Az Isten hatalmas *megváltásának* a beteljesedését ünnepeljük ezen a napon, a húsvét napján. Évről évre megünnepeljük.

Azonban ha egy keresztény az Úrral jár, akkor évről évre ennek a csodálatos megváltásnak a valóságossága *egyre közelebb* kell, hogy kerüljön a szívéhez és az életéhez. Egyre inkább benne kell *járni* azokban, amit Jézus itt *elvégezett* és a mennyei Atya elvégezett az Úr Jézus Krisztusában.

Nemcsak mi ünnepeljük most a húsvétot, hanem ennyire közel esik a *zsidó nép* pészáh ünnepe is, a páska ünnepe. Ők is ünneplik ezt. Ez a három főünnepük egyike. Az április 4-re esik nekik is ez az ünnepnapjuk.

Isten is ünnepli ezt a napot most oly módon, hogy ezen a különleges napon egy *vérholdat* rendelt az égre, hogy vegyük az *időket* komolyan. [Hazánkból ez nem lesz látható.] Pont a zsidók páska ünnepére esik, és ez jelül van. Két vérholdon és két napfogyatkozáson már túl vagyunk, most újra vérhold lesz és az ősszel lesz a negyedik vérhold.

Háborús hangulatok is vannak a világban. De míg mi keresztények itt vagyunk, az ellenség erejét *visszatartjuk*. Ezt írja a Biblia. Uralkodunk, hogy az ördög ne tudjon nyerészkedni a fölött, mint ahogy meg van írva. Ami meg van írva, annak meg kell történnie, de a fölött nem engedjük, mert mi uralkodunk fölötté.

Nézzük meg a Mózes 2. könyvét, a páska elrendelésének részét olvashatjuk itt, ahogy Isten annak idején elrendelte. Az egész Igerészt nem fogjuk elolvasni, hanem a 3. vers második felébe kezdünk bele. Ott van, mindenki végig tudja olvasni, végig tudja böngészni részletesebben ezt a gyönyörű fejezetet, ami az alapja igazából a húsvéti Bárányunknak. Vagyis egy *előképnek* tudhatjuk be, amit itt olvasunk. Isten így szólt itt Mózeshez:

2MÓZES 12,3/B. 6/B. 7–8. 11–12. 15.

12/b. ... E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt.

Isten elrendelte, hogy családonként mindenki áldozati bárányt vegyen.

6/b. ... ölje meg Izrael közösségének egész gyülekezete estennen.

Ennek a báránynak meg kellett halnia. Áldozati bárány volt.

7. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára.

Azzal a vérrel, ami az áldozati *bárány vére* volt, meg kellett *jelölni* az otthonaikat. A két ajtóféltre és a szemöldökfára kellett hinteni. Jelképesen az ajtófélfára és a szemöldökfa a *keresztfa jele*.

8. A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyék meg azt.

Nem maradhatott a húsból. Tűzön sütve kellett megenni. Isten pontos rendelése volt ez, hogy mit kellett tenni.

11. Ily módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr pászkája az.

Ahogy ezt olvassuk, mindig eszembe jut az Efézusi levél rendelése, hogy milyen *szellemi fegyverzetbe* kell lennünk nekünk, akik a szent vér oltalmában élünk. Derekainknak felövezve kell lenni az igazság övével.

A *megigazultságunk* tudatában kell lennünk és a lábainknak pedig készen kell állni az Evangélium *hirdetésének* készségére. Ahova az Úr akarja, oda el kell jutnunk, és készségesnek kell lennünk.

Készenlétben kell lennünk, hogy ezt a fegyverzetet bármikor képesek legyünk *használni*. Ehhez viszont tudnunk kell, hogy ez nekünk adatott. Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr pászkája az.

2MÓZES 12,12. 15.

12. Mert általmegyek Egyiptom földjén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr.

A *hamis istenek* felett tart ítéletet. A világban is rengeteg isten emelgeti a fejét. Ezek a hamis istenek, akik a mi csodálatos mennyei Atyánk helyébe kívánnának lépni, de mi nem hagyjuk.

15. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házaikból, mert valaki kovászosat eszik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan ember irtassék ki Izraelből.

A páska bárány megölésével *hét napos* ünnepük volt, és kovásztalan kenyeret kellett enniük. Ez fontos, erre visszatérünk még. Nagyon kemény rendelése ez Istennek. Ha nem lett volna vele *célzatos* szándéka Istennek, akkor ezért nem járt volna halálbüntetés. Be kellett tartani minden zsidó embernek, aki ezt ünnepelte.

Előképe volt ez annak, hogy a keresztények miként élhetnek a *szent vér oltalmával* az életükben. Erről fogok ma beszélni. Ha ezt *megismerjük* és minél jobban magunkévá tesszük, annál *érvényesebb* lesz számunkra a szent vér oltalma az életünkben. Hogy miként kell élnünk azzal, amit Isten elvégzett értünk. Ez lesz ma a célom, hogy erről beszéljek.

Nem sokat lapozunk a Bibliánkban és eljutunk a 15. fejezetig. Egyiptomból a zsidó nép *kimenekedett*. A Vörös tengeren is átjutottak. Három napja voltak már úton a pusztában, és nem volt vizük. Az ember már első nap is megszomjazik.

Aki volt Izraelben, az tudja, hogy micsoda hőség van ott. Három napja nem ivott a nép és elkezdtek Mózes ellen fordulni. Mint ilyenkor mindig, a *vezetőre tekintünk*, mivel onnan vannak a megoldások. Isten egy óriási világosságot hoz ebben a rövid részben arról, hogy hogyan *tervezte* meg a megváltásunkat.

2MÓZES 15,22–26.

22. Ennekutána elindítá Mózes az Izraelt a Vörös tengertől, és menének Súr puszta felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet.

23. És eljutának Máraiba, de nem ihatják vala a vizet Máraiban, mivelhogy keserű volt. Azért is nevezék nevét Marának.

24. És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk?

Zúgolódtak, de Isten nem hozott rájuk büntetést. Itt még *nem volt törvény*. Itt más törvények voltak. A nép zúgolódik, Mózes ellen fordul, és számon kérik: Mózes, mit igyunk?

25. Ő pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté.

26. És monda: Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az Ő szemei előtt és figyelmezel az Ő parancsolataira és megtartod minden rendelkezését: egyet sem engedek ama betegségek közül reád jönni, amelyeket megengedtem, hogy Egyiptomra jöjjenek, mert én vagyok Jehova Raffa, az Úr, a te gyógyítód.

Ezt a részt nagyon fontosnak tartom, hogy bekerüljön ide a húsvéti imakörbe, ugyanis Isten azt mondta Mózesnek, hogy keserű a víz? Nincs édesvizetek? Azt írja az Ige, hogy az Úr mutatott Mózesnek egy *fát*, amit be kellett dobnia a vízbe és a víz *megédesedett*. Itt mutatkozik be az Úr, hogy én vagyok az Úr, a te Gyógyítód.

Nekünk keresztényeknek tudnunk kell, hogy Isten mutatott nekünk is egy „*fát*”, amire a *figyelmünket* rá kellett irányítanunk, amikor hallottunk először a keresztről. A *keresztfát* mutatta nekünk. A keresztfáról való prédikálásokat. Jézus Krisztus Isten Báránya, akit Ő hozott. A páska Bárány, aki a keserűt *édessé tette* az életünkben.

Azt a *fát*, amit Isten neked mutatott, a *keresztfát*, soha nem hagyhatod figyelmen kívül, amikor *megpróbáltatások* jönnek, amikor úgy érzed, hogy keserű a víz az életedben. A betegség az keserű dolog? Megkeseríti az ember életét. Amikor meggyógyultál, amikor egészséges vagy, akkor édes az élet.

Isten hogyan végezte el? Mutatott egy *fát* Mózesnek. Ezt be kellett dobnia a vízbe. Neked is mutatott Isten a drága kegyelméből, a Szent Szellem által kijelentésben egy *fát*. A *keresztfát*, amin a gyönyörű Jézusnak meg kellett halnia, hogy a te megváltásodban megélhesd, hogy Ő a Jehova Raffa [a te Gyógyítód].

Minden betegségedből meggyógyultál, mert a kereszten Ő szenvedett. Elszenvedte a betegségeinket, a fájdalmainkat. A keserűt *édessé csak a kereszt* tudja tenni. A keresztfa. Nincs más az életünkben. Megint egy gyönyörű *előkép*. Úgy gondoltam, hogy húsvét lévén erről beszélnünk kell.

Nagyon érdekes dolog, hogy Jézus a *törvény alatt* született és úgy küldte el Isten, hogy Neki a törvényt teljességgel be kellett *töltenie*. Ez azt jelentette, hogy meg volt parancsolva a zsidó népnek, hogy háromszor évente fel kellett nekik menni Jeruzsálembe és meg kellett ünnepelni ezeket a főünnepet, így Jézusnak is.

Születésétől kezdve évről évre fel kellett mennie a húsvét ünnepére a templomba. Írásos rögzítést találunk a 12 éves Jézusról, amikor felment és ott maradt a farizeusokkal, a papokkal, és kérdezgette őket és beszélgetett. De akkor még nem volt rajta Isten kenete, ami az utolsó három évben, a Szent Szellem megkenetésében került rá.

Ennek az utolsó három évnek minden egyes alkalma rögzítve van a Bibliában, amikor Jézus felment Jeruzsálembe, a templomba. Nagyon fontosnak tartom, hogy ezeket elolvassuk, és megnézzük, hogy Isten mit cselekedett meg, mint *előképet* a Jézus Krisztusban, ezeken a húsvéti ünnepeken. Ugyanis az igazi páska Bárány a mi Jézus Krisztusunk.

Ezt nem hagyhatjuk ki, hogy ne vizsgáljuk meg. Az Írások szerint Jézus háromszor ment fel a templomba húsvét ünnepén. Első feljegyzés a János evangéliumban lesz. Ha velem tartotok, *kijelentések* jönnek a szívünkhöz. Nagyon hálás a szívem, hogy megértéseket vehetünk a Szentírásból, mert Isten ezeket szántszándékkal tette bele a Bibliába. Miért éppen ezek kerültek bele a Szentírásba? Mert ezekből *meríthetünk*.

1./ Jézus első húsvéti felmenetele a templomba – templomtisztítás

JÁNOS 2,13–23.

13. Mert közel volt a zsidók húsvétja, és felment Jézus Jeruzsálembe.

Teljesítenie kellett Isten parancsolatát, hogy húsvét ünnepén mindenkinek meg kellett jelennie Isten előtt a templomban.

14. És ott találta a templomban az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, amint ülnek vala.

Ezeknek nem ott volt a helyük. Lehet, hogy a mi életünkben is egy csomó mindennek *nincs ott a helye*. Jézus, amikor ezekre rátekint, hasonlatos a helyzet.

15. És kötélből ostort csinálván, kiűzte mindnyájukat a templomból, az ökröket is, a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté.

16. És a galambárusoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házáat kalmárság házává.

17. Megemlékezének pedig az Ő tanítványai, hogy meg van írva: A Te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.

18. Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?

Azt kérdezték, hogy mi alapon mersz te itt a templomba így rendelkezni?

19. Felele Jézus és monda nekik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.

20. Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és Te három nap alatt megépíted azt?

Ez az első hatalmas kijelentés, amit Isten elvégzett a páska Bárányban.

21. Ő pedig az Ő testének templomáról szólt.

22. Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az Ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hittek az Írásnak, és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

Az Ő temploma lerontatott. Jézus a kereszten *meghalt* értünk. Ez a mi húsvéti ünnepünk. Isten hozott egy *Bárányt*. Egy páska Bárányt. Ahogy Keresztelő János mondta, hogy ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Isten egy olyan *tökéletes* áldozati Bárányt hozott, aki egyszer és mindenkorra való *áldozati* bemutatás volt.

Lerontotta azt a templomot, és harmadnapra felépítette azt. A *harmadnapi feltámadás* is a húsvét ünnepe. Jézus ezt érti ezen, hogy rontsátok le a templomot, és harmadnapra megépítem azt. Kijelentés van ebben. Jézus *megjelentette* az Ő halálát és feltámadását, amit az Ő páska Bárány szolgálataként kellett elvégezni.

23. Amint pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek az Ő nevében, látván az Ő jeleit, amelyeket cselekszik vala.

Látjátok, ez húsvét ünnepén volt, amikor *megtisztította* Jézus a templomot és mindent, ami nem odavaló volt, azt eltávolított onnan. A kalmárokat, a kereskedőket, a pénzváltókat, akik a saját hasznukat keresni voltak ott. *Rossz indítékkal* mentek be a templomba.

Jézus azt mondta, hogy az én templomom az imádság háza. Ide imádkozni kell bejönni, *tiszta szívvel* kell bejönni, az *Úr dolgait keresve* kell bejönni. Mit keresnek itt ezek az én szent

templomomban? Isten házában? Jézus haragra gerjedt és kiűzte őket a templomból. Ezt az imát el lehet mondani a mi templomunkban is. A mi szellemi, lelki, és testi templomunkban.

A drága Szent Szellem *templomává* lettünk. Megkérhetjük Őt, hogy Jézusom, mindent, ami *nem odavaló*, azt a templomomból parancsold el. Ezzel a hozzájárulásomat adom. Mindaz, ami nem odavaló, azt az életemből *tisztítsd ki* az Igéd által, a Szent Szellemed által. *Tiszta templomod* akarok lenni, nem kalmárság háza. Nem e világi dolgok háza. Tisztítsd ki a templomomat teljesen a szent vér által.

Gyönyörű kijelentés van ebben. Ez volt az első húsvéti felmenetele Jézusnak. Nagyon jó rész arra, hogy időzzünk vele.

2./ Jézus második húsvéti felmenetele a templomba – természetfeletti eledel

Három és fél évet szolgált Isten *felkenetésében*. Megvolt az első húsvét, a Szent Szellem kenetében. A Szent Szellem kenete nélkül Jézus nem tett csodákat és nem szólt hatalommal, csak a Szent *Szellem által* tehette meg. János evangéliumában mind a három húsvétra kapunk betekintést. János evangéliuma végig vezeti ezt.

JÁNOS 6,4. 47–58. 60. 66.

4. Közel volt pedig a húsvét, a zsidók ünnepe.

Itt a János 6-ban közeleg a húsvétunk. Ez a második húsvéti felmenetele Jézusnak. Itt egy nagyon erőteljes *prédikálásba* kezd Jézus. Az *élet kenyeréről* kezd szólni. Egy részt fel fogok nektek olvasni. Olyan erőteljesen prédikál az Ő testéről és vérééről, hogy akik hallgatják a saját tanítványai közül, sokan azt mondták, hogy kemény beszéd ez, nem hallgathatjuk tovább.

És sokan *visszavonultak* az Ő tanítványai közül és nem jártak többé vele. Ezt írja az Írás. Olyan kemény beszéd volt, amit Jézus szólt, hogy a saját tanítványai sem vehették azt be. Nézzük meg, mi volt ez? Az egész 6. fejezet erről szól.

47. Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak.

48. Én vagyok az életnek kenyere.

49. A ti atyátok a mannát ették a pusztában, és meghaltak.

Pedig a manna is *természetfeletti eledel* volt, a mennyből hullott alá.

50. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle és meg ne haljon.

51. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.

Jézus egy olyan kenyérről beszél nekik, ami gyakorlatilag az Ő *saját teste*, mint ahogy hozzáfűzi. Ez ad nektek *örök életet*. Az én testemet kell ennetek, mondta nekik.

52. Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Míódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?

Látjátok, a zsidóknak nem volt világossága erről, hogy a páska Báránya áll előttük.

53. Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.

Képzeld el, a zsidóknak mondta ezt. Ha nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.

JÁNOS 6,54–58. 60. 66.

54. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

55. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital.

56. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik, és én is abban.

57. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam.

58. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem úgy, amint a ti atyáitok ették a mannát és meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké.

Felfoghatatlan beszéd volt ez a zsidóknak. Nem értették. De nemcsak ők, hanem a tanítványok maguk sem értették. Olyannyira, hogy a 60-as vers mondja:

60. Sokan azért, akik hallák ezeket az Ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja ezt?

Enni az Úr Jézus Krisztus testét, és inni az Ő vérét! Jézus azt mondta, hogy ha ezt nem teszik, akkor nincs élet bennetek. Sokan az Ő tanítványai közül el is fordultak tőle és elmentek.

66. Ettől fogva sokan visszavonulának az Ő tanítványai közül és nem járnak vala többé vele.

Jézus odafordult a sajátjaihoz, és azt kérdezte tőlük, hogy vajon ti is el akartok-e menni? Azt mondta az egyik tanítvány: *örök élet beszédei* vannak nálad, Uram, hova mehetnénk? Pontosan *tudták*, hogy az örök élet beszédei Jézusnál vannak, és ott maradtak Jézussal, de már nem sokan. Ez egy nagyon kemény beszéd volt, ami *megpróbálta a hallgatóságot*.

JÁNOS 6,67–68.

67. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok-e menni?

68. Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.

Amit mondasz, mondták a tanítványok, az megáll – habár nem értették. *Nem értették*, hogy mit jelent az Ő testét enni és az Ő vérét inni. A páska Bárány állt előttük.

3./ Jézus harmadik húsvéti felmenetele a templomba – megtisztítás

Minden húsvétkor ad egy kijelentést arról, hogy mi az Ő *küldetése*. Enni kell az Ő testét és inni kell az Ő vérét, ha ezt nem tesszük, akkor nincs örök életünk. Ez volt az üzenete. Jézus felment a húsvét ünnepére.

JÁNOS 13,1.

1. A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az Ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, szeretetében elszánta magát a végsőkre.

Jézus tudta, hogy mi vár rá. Ez volt a harmadik húsvét, és Jézus órája itt már közelgett, hogy amiért jött, azt megcselekedje, beteljesítse. Tudta, hogy *mi vár rá*, hogy a kereszten meg kell halnia. Ezért írja, hogy tudván Jézus, hogy eljött az Ő órája. Nem sok ideje van.

Itt kezd el tanítani a 13-as és a 14-es fejezetekben arról, hogy én *elmegyek*, de jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha pedig elmegyek, akkor elküldöm tihozzátok.

Kezdi felvezetni a tanítványoknak, hogy nem sok időm van veletek. Bár én elmegyek és jobb néktek, hogy én ezt megcselekszem engedelmességben, de *küldök* valakit helyettem. Vele kell megismerkednetek, és vele kell majd olyan *közösségbe* lennetek, amilyenben most énvelem vagytok.

Ezek után egy olyan cselekedetet hoz elő Jézus, amihez nincs hasonló az Újszövetség során. Jézus *megmossa* a tanítványok lábát. Lábmosást végez, amiben ott van az Ő végtelen alázatos *szolga lelkülete*, mert azért jött, hogy szolgáljon.

Ha ez az *alázat* nem érint meg minket, nem lehetünk jó szolgálói Istennek. Ezt megint csak húsvét előtt teszi és nagyon tanulságos rész a lábmosás. Tudván Jézus, hogy az Atya mindent a hatalmába adott néki, és Ő az Istentől jött és az Istenhez megy.

JÁNOS 13,3–10.

3. Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy Ő az Istentől jött és az Istenhez megy.

4. Felkele a vacsorától, leveté a felsőruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát.

Levette a felsőruháját.

5. Azután vizet tölte a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül van kötve.

El tudod-e ezt képzelni? Vacsora közben jött ez a cselekedet, a Szent Szellem indíttatására tette. Egyik tanítvány lábát a másik után megmossa Jézus. Megtörli a kendővel, amellyel körül van kötve.

6. Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, Te mosod-é meg az én lábamat?

Péter mindig valahol feljegyzésre kerül, mert *más*, mint a többi tanítvány.

7. Felele Jézus és monda néki: Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.

Megint itt van a húsvét üzenete. Amit én cselekszem, te azt most nem érted. De ezután majd megérted. Hányan vagyunk így dolgokkal? Uram, ezt most nem értem. De ha *kitartó* vagy benne, és ha az *úton* maradsz és a *szemed* rajta tartod, akkor megérted. Mert eljön a nap, hogy *megérted*.

8. Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.

Ez ismét a húsvét üzenete. Ha ez a *szent vér* meg nem mos téged, akkor nincs közösséged Jézussal. A páska Bárány vére. Innod kell. A szent vérnek meg kell *mosnia* téged ahhoz, hogy te szent, tiszta, szeplőtelen, *megigazult* lehess.

9. Monda néki Simon Péter. Uram, ne csak a lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!

10. Monda néki Jézus: Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Itt egy valakire utalt, aki majd később elárulja Őt. Jézus a lábmosás példázatában kijelentette, ha meg nem moslak téged, semmi közöd hozzám. Megmosott-e téged a szent vér? A

páska Bárány szent vére? Akkor lesz közöd Istenhez, addig nem. Dicsőséget adunk Istennek, hogy megismerhettük, hogy Jézus a szent *vérével tisztára mosott* minket.

A Máté 26-ban szeretném, ha megnéznénk a húsvéti vacsorát és az úrvacsorát. Húsvétot ünnepeljük, készülünk ünnepelni, és ezeknek a dolgoknak a szívünkben forogni kell. Az úrvacsorát mind a három Evangélium szerint olvashatjuk, de most csak a Mátéból fogom nektek hozni ezt a részt.

MÁTÉ 26,2. 17. 26–28.

2. Tudjátok, hogy két nap múlva a húsvétnak ünnepe lesz, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszíttessék.

Húsvét ünnepére készül Jézus szíve. A tanítványokat maga köré gyűjti és kívánja velük megenni a húsvéti páska bárányt. Mondja nekik, hogy készül ez az ünnep, és tudjátok meg, hogy az embernek a Fia elárultatik.

17. A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy elkészítsük néked ételedre a húsvéti bárányt?

Ez a kép, képzeljétek el, hogy Jézus, aki Istentől küldetett, aki Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit. A *törvény szerint* el kellett fogyasztani a tanítványokkal a *húsvéti bárányt*, a zsidó szokások szerint. Össze kellett gyűlnie a tanítványokkal, és el kellett fogyasztania évről évre az ünnepek rendje szerint az Istentől elrendelt páskabárányt.

Meg kellett ennie a tanítványokkal. Be kellett *tölteni a törvényt*, annak minden mozzanatát. Ezen a páska vacsorán vágja meg a *vérszövetséget* a tanítványaival, hogy meghalhasson értük Ő, az Isten Báránya.

A Máté 26,26–28-ban fogyasztják a vacsorát. Megtalálták a helyet, amit Jézus mutatott nekik, leülnek és elfogyasztják a páska vacsorát. Vagyis azt a bárányt, amit Isten évről évre rendelt, hogy le kell vágni és az Ő rendelése szerint elfogyasztani. Ez után, amikor a vacsora megtörtént, az Ige feljegyzí:

26. Mikor pedig evének, vette Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adta a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

27. És vevén a poharat és hálákat adván, adta azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

28. Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek eltörlésére.

Jézus *bemutatta* ebben az úrvacsorában a tanítványoknak, hogy ímé az én *testem*, és megtörte a kenyeret. Ez *jelképezte*, hogy meg kell *töretni* a testének miértünk. Az egy kenyér, ami megtöretik. Az az én testem, ezt egyétek. Ha nem eszitek, nincs életetek. Így prédikálta a János 6-ban.

Azután vette a poharat, és azt mondta hálákat adva, hogy ez az én *vérem* és ebből igyatok mindnyájan. Aki nem issza az én véremet, nincs élete annak. És itt *vágta meg* [kötötte meg] a *vérszövetséget* a tanítványaival. Ettől a pillanattól kezdve volt *érvényes* rájuk Jézus vérenek a kiontása, hogy mikor az Ő vére kiontatik, akkor az az *emberiségért* ontatik ki.

Amikor abból az egy pohárból ittak mindnyájan, Jézus kijelentette, hogy ez az én vérem, ezt igyatok, mert kiontatik a bűnöknek eltörlésére. Ha ebből isztok, a *bűneitek eltörlöttek*, mert tiszták lesztek. Gyönyörű rész. Ez is húsvétkor van, Jézus kereszthalála előtti este.

A Lukács evangélium szerint még valamit megtudunk. Lukács feljegyzéseiben mindig van valami különleges, ami a többi evangéliumból nem hangzik ki olyan erősen. Tehát a Lukács evangélium szerint mindig érdemes megnézni a feljegyzéseket.

LUKÁCS 22,14–20.

14. És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol Ővele egyetembe.

15. És monda nékik: Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék;

Benne van az a végtelen nagy vágyódás, hogy Jézus miért jött, hogy az *Atya akaratát* megtegye. Mennyire vágyta, hogy eljöjjön ez a pillanat, hogy leülhessen a tanítványokkal és megehesse az utolsó húsvéti bárányt. Kívánva *kívánta*, kihangsúlyozta.

Mennyire várta, hogy eljöjjön az a pillanat, hogy leülhessen a tanítványokkal, és megehesse az utolsó húsvéti bárányt! „Kívánva kívánta” – hangsúlyozza ki az Ige. Jézus tudta, hogy szenvedések jönnek rá, mégis várta ezt a pillanatot, hogy beteljesíthesse Isten akaratát.

Várta, hogy az Ő vére kifolyhasson értünk, hogy az Ő *testéből* ehessünk, hogy részesedhessünk belőle, mert ez által lesz csak megváltásunk. Ha nem részesedünk belőle, nincs élet bennünk. Ebből az Igéből kihangzik Jézus szívének az a csodálatos, alázattal teljes odaadása: azért jött, hogy *Isten akaratát* megcselekedje.

LUKÁCS 22,16–18.

16. Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten királyságában.

17. És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között:

18. Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglen eljön az Isten királysága.

Jézus itt azt mondja, hogy most iszom itt veletek utoljára, és addig nem fogok újra inni, amíg mindannyian odaát nem leszünk abban a királyságban, ahol majd a *menyegzői asztalnál* együtt ünnepelünk. Kívánva kívántam, hogy ez a pillanat eljöhessen! Bár szenvedések várnak rám, megcselekszem az Atya akaratát, mert ezért az óráért jöttem erre a világra – mondta.

Látjátok, hogy Jézus miért tudta *örömmel* venni a kereszthalált? Azért, mert látta, hogy *utána* mi következik! Ez egy nagyon jó példa számunkra, amikor – át kell mennünk azokon a helyeken, amit a Biblia egyenetleneknek nevez – nehézségekkel és kihívásokkal kell szembenéznünk.

Ha úgy teszünk, ahogy Jézus – vagyis, hogy már a megpróbáltatások közepette látjuk, mi van a *kereszt túloldalán* –, ha túljutunk a szenvedéseken, akkor odaát – a győzelemben – együtt ünnepelünk. Ezt mondja itt Jézus.

1KORINTHUS 5,7.

7. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, hiszen kovász nélkül valók vagytok; mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.

A *régi kovász* itt az emberi bűnre utal, Krisztus pedig a mi húsvéti bárányunk! Ez egy csodálatos kijelentés, amit megragadhatunk! Isten azért hozta el nekünk az áldozati (páska) bárányt, hogy mi *kovásztalan kenyérré* – bűn nélküli, isteni természet tulajdonosává – lehessünk!

Pál azt írja: *kovász nélkül* valók vagytok. Nem azt írja, hogy legyetek – tehát nem kell törekedned arra, hogy ez így legyen –, mert Isten ezt *már elvégezte*. Te kovász nélkül való vagy, bűn nélkül való vagy, ha megvan az üdvösséged, és az új Testnek vagy a tagja.

Ez azért van, mert a mi húsvéti bárányunk – Krisztus – a kereszten megáldoztatott érettünk. Látod ezt? Isten hozott egy páska bárányt, ami egyszer és mindenkorra való *áldozat* volt érettünk! Ez az áldozat, amit Isten a húsvéti bárány, vagyis Jézus személyében mutatott be, egyszer és *mindenkorra* való.

Az Ószövetség népének *évente* be kellett mutatni ezt az áldozatot – el kellett fogyasztani a bárány a húsát –, és évről évre meg kellett tisztulniuk. Jézus Krisztus pedig, mint bárány, *egyszer* és mindenkorra való áldozat volt érettünk. Isten részéről el van végezve a megtisztulás, te bűn nélkül való vagy az Ő szemében! Erről kell húsvétkor megemlékeznünk, és ezért kell hálákat adnunk.

Az 1Korinthus 10. fejezetében az úrvacsoráról kapunk megint egy betekintést. Itt Pál a hálaadásnak poharáról beszél, vagyis arról, hogy mit kellene *éreznie* egy kereszténynek a szívéen, mikor *úrvacsorát* vesz.

Hálákat kell éreznie a szívünknek, ezért hívja Pál a poharat úgy, hogy a hálaadásnak pohara. Nem marad más részünk, minthogy végtelen hálákat érezzünk azért, amit Isten elvégzett: feláldozta a Bárányt, hogy kovásztalan kenyérré tegyen minket! Olvassuk tovább:

1KORINTHUS 10,16–17.

16. A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?

Amikor a *Krisztus vére* érted kiontatott, te *közösségbe kerültél* azzal a szent vérrel. Az a vér *kering* a te életedben! Ha azt a vért iszod, örök életed van! Megtisztultál, *megigazultál*, és az a vér megszólal feletted. Amikor felemeled a hálaadásnak poharát, arról emlékezel meg, hogy az Ő vére *érted ontatott*.

Ez a pohár *közösséget* jelent a szent vérrel, ami beborít téged, egy *szent oltalomként* van jelen az életed felett. Ez a szent vér, ami érted ontatott, megszólal feletted! *Hálaadással* kell felemelni ezt a poharat, köszönetet mondani Istennek, és akkor ez a szent vér *megszólal* feletted: a megváltásodat, az oltalmadat és a szeplőteleniségedet szólja.

Jézus *bűnné tétetett* érettünk, *elhordozta* betegségeinket, fájdalmainkat, s a rálehelte bűn törte össze az Ő drága testét. Amikor a kenyeret a kezünkbe vesszük, és hálákat adunk, akkor az az Ő *testével* való közösségünket jelképezi.

Emlékeznünk kell arra, hogy ez *elvégeztetett*. Az Ő testére lettek *helyezve* a betegségek, a fájdalmak és a bűnök, hogy mi gyógyultan, egészségben, megigazultan élhessünk. Teljeségben egy *vadonatúj életet* kaptunk!

17. Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.

Így leszünk sokan *egy Testté*, hogy az a kenyér *megtöretett* értünk, és mindnyájan abból az egy kenyérből részesedünk. Miután Isten *feltámasztotta* Jézust a halálból, s így előhozott egy új kenyeret, a *kovásztalan kenyeret*, újra egy kenyér vagyunk, de most már *más anyagból!* *Bűn nélküliek* vagyunk!

Látod, miért volt olyan fontos, hogy hét napig kovásztalan kenyeret egyenek? Isten emlékeztetni akarta őket – és minket is –, hogy *új kenyér* vagytok! Ti kovásztalan kenyér, azaz *bűn nélküliek* vagytok, mint ahogy az acél rozsdamentes! *Nem fog rajtunk a bűn*, amikor annak az egy kenyérnek a *tagjaivá* leszünk!

A *szellemünk* a Szent Szellem által el van pecsételve, a *szent vér pecsétje* van rajta, a bűn nem foghat rajta többé! Bűn nélküliek vagyunk, az új kenyér tagjai. Egy Test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből részesedtünk. Így van leírva.

Oda állunk a keresztt alá. Meg kell erről emlékeznünk, hogy Isten egy *új kenyérré* formált minket, amiben nincs kovász. *Bűn nélküliek* vagyunk a szent vér által, ami kifolyt értünk. Ittunk a szent vérből, és ettünk az Ő testéből. Meghaltunk Ővele együtt a bűnnek, és harmadnapon feltámadtunk Ővele! *Új életre* támadtunk fel Ővele! Ez a mi húsvéti üzenetünk.

Isten előhozta az új kenyeret, az újonnan született krisztusi Testet. „Ha meg nem moslak, semmi közöd hozzám” – mondja Jézus, de a *szent vér megmosott* minket. Ennek az új kenyérnek lehetünk a tagjai mindnyájan.

Ahogy Jézus a kenyeret megtörte, úgy kellett az Ő testének is *megtörteni* a bűn miatt, hogy Isten előhozassa ezt az *új kenyeret*, aminek most a tagjai vagyunk. *Részesedni* az Ő testéből azt jelenti, hogy ki tudod jelteni: az Ő teste *értem törtetett* meg, és az Ő vére *értem ontatott* ki a kereszten. Amikor ezt kijelented, akkor részesednél belőle.

Úgy úrvacsorát venni, hogy ezt nem gondold végig, üres cselekedet. Amikor úrvacsorában részesedsz, *tudnod kell kijelenteni*: az Ő teste *értem törtetett* meg, én azokban a sebekben *meggyógyultam*, az Ő vére *értem ontatott* ki, az Ő vére *tisztára mosott* engem! Így kell részesedned belőle, és akkor igaz számodra az Ő *megváltása*, ha elismered, és megvallod ezt.

ZSÍDÓ 10,5. 10–12.

5. Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem,

Ezek Jézus szavai az Ószövetségben, amikor tudja, hogy Isten készülődik erre a hatalmas megváltásra. „De testet alkottál nékem” – vagyis Isten készítette el ezt az *áldozati bárányt*. Az Ószövetségben szereplő áldozatok nem voltak Isten öröme, azokban nem gyönyörködött, csak *Jézus előképei* voltak. Az Úrnak hoznia kellett egy áldozati bárányt, amit Jézus – csodálatos engedelmissége által – testesített meg.

10. Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.

Ez tehát Isten akarata volt. Neki kellett hoznia egy *áldozatot*, hogy egyszer és mindenkorra *megszentelődjünk*. Ezt úgy tette meg, hogy Jézus Krisztusnak *testet alkotott*. Jézus előtte is létezett, Ő volt az élő Ige. Az Ige kezdetek óta volt, de testet alkotott neki Isten, hogy eljöhessen hozzánk. Többé nincs szükség újabb áldozat bemutatására, mert egyszer és mindenkorra van a szentségünk Jézus Krisztus testének megáldozása által.

11. És minden pap naponként szolgálatban áll, és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.

Az Ószövetségben a papok *folytonos* munkában voltak. Nem mondhatták, hogy „elvégeztetett”. Ugyanazokat az áldozatokat kellett bemutatniuk évről évre, napról napra, amelyek soha *nem képesek eltörölni* a bűnöket.

12. Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre leült az Istennek jobbjára,

Elvégeztetett. Jézus helyet kapott a legnagyobb hatalommal az *Atya jobbján*, miután meghalt és *feltámadt*. Ő volt a mi *áldozati bárányunk*. Hiszed, hogy *kifolyt* érted az Ő vére? Elfogadtad, hogy *megettörtetett* érted a teste? Ha kijelented, hogy ez *érvényes* számodra, akkor *nem járhatsz* bűnben és betegségben!

1MÓZES 14,18–20.

18. Melkisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja volt.

19. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, aki birtokolja az eget és a földet.

20. Áldott a Magasságos Isten, aki kezedbe adta ellenségeidet. És Ábrám tizedet ada néki mindenből.

Amikor Mózes bemutatta az áldozatot, Melkisédek jött elébe. Mi az, amit Melkisédek a kezében tartott? *Bort és kenyeret*. Ez az *előképe* volt a mi Krisztusunknak, hogy Ő az *életét adta* értünk: a testét és a véré. Ha nem esszük az Ő *testét*, és nem isszuk az Ő *vérét*, nincsen élet bennünk! Ez a *kereszténység alapja*.

Melkisédek tehát elé vitte a bort és a kenyeret. Ezután Ábrahám tizedet vitt Melkisédek elé. Ez nem a törvény alatt történt! Ez *két alapelve* az Istennel való *együttjárásunknak*: részesedni a *borból* és a *kenyérből*, valamint *tizedet* vinni Isten elé.

A bor és a kenyér arra emlékeztet, hogy az áldozati *bárány meghalt* értünk, az pedig, hogy tizedet viszünk Isten elé, az *új életünket* jelképezi. Azt, hogy élünk, hogy boldogulunk, hogy Őt szolgáljuk, és megáldjuk Őt. A tizeddel *elismerjük*, hogy mindenünk Tőle van. *Hála-adással* járulunk Isten elé! Elvesszük a bort, a kenyeret, és megáldjuk Őt.

Ha ezeket a tényeket szem előtt tartod – hogy a szent test *megettörtetett*, a szent vér *kiontatott* érted, és *részesedsz* az Úr asztalánál ezekből –, akkor meg kell látnod, hogy mi az, amit Isten ezekben *elvégeztet*. Minden *ellenségedet* a kezedbe adta! Ez van itt leírva, és ezt tudnod kell!

Nincs olyan gonosz erő, ami megállhatna előtted! Nem szabad félned vagy megijedned, mert Isten, aki elvégezte a megváltást, *kezedbe adta* minden ellenségedet! Ezért te *győztes* vagy mindenkiben!

Látod ezt? Be van ékelve ebbe az ígérésbe a *győzelmünk*: a megtört test, a kiontott vér és a tized, mint hálaáldozat Isten felé. Ez a *kép* magáért beszél. Ha ezt a *szemed előtt* tartod, akkor az Úr minden ellenségedet a kezedbe adja! Ezt a győzelmet Jézus Krisztus szerezte nekünk, a törvénynek semmi köze ehhez!

Pál abban az időben – Jézus halála és feltámadása után is egy jó ideig – még farizeus volt: dühöngve, üldözve irtotta a keresztényeket. (István megkövezésénél is az ő lábai elé tették le azokat a felső ruhákat, amit azok vetettek le, akik megkövezték Istvánt, tehát Pál részese volt ezeknek az üldözéseknek.)

Isten mégis – az Ő végtelen nagy kegyelméből – bevitte Pált a *világosságba*, hogy általa még nagyobb megértést kapjunk arról, mi történt. Ha *megértjük* ezt az áldozati bárány titkot, akkor az *életünk* máshogy alakul. Pál kapott erről olyan megértést, ami sehol máshol nincs így leírva.

1KORINTHUS 11,23–30.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,

24. És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

25. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

26. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.

Honnan tudta Pál, hogy *mi történt* az utolsó úrvacsorán? Hiszen nem volt ott! Fizikailag nem ült ott a tanítványokkal, mégis szóról szóra *leírja* az úrvacsora elemeit és történéseit. Ez az igazi szellemi *kijelentés*! Ezt kívánom mindenkinek: ilyen szívből jövő, tiszta, szellemi kijelentéseket.

A 24. versben láthatjuk, hogy a *hála* ismét megemléítésre kerül, mert Jézus szíve teljes volt a *hálával*, hogy mindezt megcselekedhette. Ez az ígerész Jézusról szól: megtöretett a teste, kiontatott a vére, az életét adta, *meghalt* értünk, és ezt kell *hirdetnünk*! Erről emlékezünk minden úrvacsorán.

27. Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

28. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból,

Aki nem veszi komolyan azt, hogy *mi történt* az Úr megtöretett testében és kiontott vérében, az vétkeket követ el! Ez le van írva tisztán. Úgy álljunk hozzá, hogy tudjuk, mit végzett el az Úr! Ne üresen – kényszerből vagy megszokásból – vegyünk úrvacsorát! Ne gondoljuk azt, hogy az áldozati bárány *bemutatása* hiábavaló volt!

Naponta jelentsd ki: „A kereszthalál nem volt hiábavaló az életemben! Az Ő szent vérének a *kiontása* nem lehetett hiábavaló az én életemben, annak megvan a *gyümölcse*! Az áldozat megtermi a gyümölcsét az én életemben, a betegség nem támadhat meg engem! Minden gonosz erő legyőzetett! Isten minden ellenségemet a kezembe adta Jézus Krisztus testének megáldozása által.”

Ennek előképeként láthatjuk a kenyér és a bor, mint az Úrvacsora elemek megjelenését már Mózes 1. könyvében is. (1Móz. 14,18)

Az Úr valóban *végigszenvedte* a kereszthalált: valóban megtöretett a teste, valóban kiontatott a vére értünk. És ahogy Isten Évát Ádámnak az *oldalbordájából* hozta elő, ugyanúgy a Gyülekezetet – az újjászületett keresztényeket – Jézus Krisztusnak a *megsebzett oldalából* hozta elő.

Amikor Jézus már halott volt, egy katona az oldalát dárdával *megdöfte*, s ekkor vér és víz folyt ki belőle. Az utolsó csepp vérig *kivérzett* a mi Jézus Krisztusunk, és onnan, abból a sebéből, hozta elő Isten a gyülekezeti Testet. Ez nem lehet hiábavaló a szentek életében!

Le van írva, hogy „vizsgálja meg azért az ember önmagát”, vagyis nem lehet akárhogyan az úrvacsora asztalhoz járulni, és nem lehet akárhogyan tekinteni Jézus testére és vérére! Csak úgy szabad, ha tisztázzuk magunkban, hogy Jézus kereszthalála *nem volt hiábavaló* miértünk. Ez megtermi a gyümölcsét. Meg kell vizsgálnunk magunkat, bele kell néznünk az Ige tükrébe, és ha szükséges, el kell fogadnunk a kiigazítást (az Ige igazít ki, ahogy belenézünk).

29. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel-hogy nem becsüli meg az Úrnak testét.

30. Ezért van tiköztetek sok erőtlen és beteg, és aludtak el sokan.

Ez az egyetlen hely, ahol le van írva, hogy egy keresztény miért „alszik” el idő előtt – mert ugye a keresztények nem halnak meg, csak elalszanak. Mit kell tenni? Meg kell vizsgálni magunkat, bele kell néznünk az Igébe, rá kell tekintenünk a keresztfán a megtört drága testre!

Meg kell *vallani*: „Azok a sebek értem voltak, a szent vér értem ontatott ki!” Ezt *naponta* meg kell vallani, hiszen az üdvösséget is így kapjuk: szívünkben hisszük, és megvallást teszünk róla.

Naponta jelentsd ki: „Ez az áldozat nem volt hiábavaló az életemben, mert ez értem történt, és én úgy megyek az *Úr asztalához*, hogy ezt végiggondolom, megvallom, és megköszönöm! Felemelem a *hálaadás* poharát! Nincs bennem meg nem bocsátás, szeretetlenség és neheztelés! Szabad vagyok mindezekről, és így *abban járhatok*, amit az Úr teste és vére nekem szerzett!”

ZSIDÓ 9,12–14.

12. És nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.

13. Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára,

14. Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.

Miután Jézus feltámadt a halálból, az angyalok szolgálatával *fel kellett vinnie* és be kellett mutatnia a *szent vért*, ami ma is ott van a szent oltáron. Fent van a mennyben, és bizonyosságot tesz a földön. Tudnunk kell, mi a *szent vér feladata* az életünkben.

Már az *Ószövetségben* is elegendő volt a bakok és bikák vére arra, hogy a test betegség nélküli legyen. Amikor Isten *kihozta* az embereket a bűneikből a *paskabárány* által, azt írja az Ige, hogy nem volt köztük *egy beteg sem*. Elegendő volt az *állati áldozatok* vére arra, hogy a *testet megtisztítsa*, le van írva.

Mi lehet az akkor, ami az *újszövetségi* hívőt visszatartja abban, hogy a *szent vér* által *el vegye* a teljes gyógyulását? Pontosan az, amit az Igében olvastunk: *nem úgy tekintünk* az Úr testére, ahogy kellene, és nem vesszük eléggé komolyan azt a tényt, hogy *Ő már elhordozta* a bűneinket és betegségeinket.

Hogy ezt valóban megértsük, ahhoz *időt* kell töltenünk az Úrral, és ki kell *igazítani* magunkat. *Inni* kell az Ő vérét – mely tisztára mosott minket –, és enni kell az Ő testét, vagyis *táplálkoznunk* kell az Igével. Ha már az *állati vér* is elegendő volt a test szépségének, egészségének megőrzésére illetve helyreállítására, akkor mennyivel inkább az *Krisztus vére*?

Jézus vére *megtisztítja* a lelkiismeretünket is! Bármit is tettél, ha *oda fordulsz* a drága paskabárány kiontott véréhez, akkor *megtisztítja* a lelkiismeretedet a holt cselekedetektől! *Nincs többé kárhoztatásod* Krisztusban, ha Hozzá fordulsz, és Krisztus megtört testére tekintesz.

Mindaz, amit nem szellem által tettél, *holt cselekedetnek* számít, és amit nem hitből tettél, az *bűn*. Így írja a Biblia. A Szent Szellem a szent vér által *megtisztítja* a lelkiismeretedet ezektől! Szabad vagy, és ezek többé *nem terhelhetnek*! Nem tudnak betegségeket kiváltani a testedben, mert már a lelkiismeretednél meg lettél *tisztítva a bűntől* úgy, mintha el sem követted volna. Jézusra lett *terhelve* minden bűn, *Ő fizette meg* értük az árat.

Azért tisztított meg minket, hogy *szolgáljunk* Neki. Azért végezte el Isten ezt a hatalmas munkát, hogy *megtaláljon* magának, újjáteremtsen és *beépítsen* minket Krisztus Testébe. Mindenkinek megvan a maga *helye*, célja, feladata, *elhívása* és rendelése Istentől; azt meg kell találni és be kell *tölteni*!

Ma a keresztről való beszédet hallottatok. Azt írja a Biblia, hogy a *keresztről való beszéd bolondság* azoknak, akik elvesznek – illetve akiknek még nincs meg a világosságuk –, de azoknak, akik hisznek, *üdvösség*. Te hiszed-e ezt?

Láttad ma a bizonyságokat. Isten minden nap meg akarja mutatni az *Ő erejét* a kereszten által. A keresztről való beszéd nekünk nem bolondság, abban van a mi *életünk*! Esszük az *Ő* testét, isszuk az *Ő* véré, és általa örök életünk van!

Megtisztul a lelkiismeretünk, hogy szolgálhassunk az élő Istennek. Hányan akartok *szolgálni* Neki? Ezért születünk erre a földre. Adjunk hálákat! Köszönjük meg Istennek, hogy *örök életünk* van! Dicsőség legyen Neki!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.